

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S.**, proti povinnému **S.**, o vymoženie **663,88 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešove pod sp.zn. 6 Er 5130/98, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., Exekútorový úrad K., so sídlom v K., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 13. septembra 2010, sp.zn. 8 CoE 76/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov uznesením z 21. decembra 2009, č.k. 6 Er 5130/98-20 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a náhradu trov konania nepriznal. O vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok). Rozhodnutie o náhrade trov exekúcie odôvodnil s poukazom ustanovenia § 196, § 197 ods. 1 a § 235 Exekučného poriadku. Uviedol, že nakoľko zánik obchodnej spoločnosti výmazom z obchodného registra nemohol oprávnený nijako predvídať ani predpokladať, nemožno mu uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie. Mal za to, že v uvedenom prípade by nebolo spravodlivé oprávnenému, ktorý sa exekúciou dožadoval vymoženia svojho práva, uložiť povinnosť zaplatiť ešte aj trovy bezúspešnej exekúcie len preto, lebo niet iného subjektu, ktorý by súdnemu exekútorovi trovy nahradil.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie súdneho exekútora uznesením z 13. septembra 2010 sp.zn. 8 CoE 76/2010 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa s výnimkou výroku, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Ďalej rozhodol, že súdny

exekútor nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a oprávnenému sa ich náhrada nepriznáva. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. ho potvrdil. Poukázal na ustanovenie § 203 Exekučného poriadku a konštatoval, že toto ustanovenie pripúšťa možnosť, nie povinnosť súdu uložiť nahradenie nevyhnutých trov exekúcie oprávnenému, a to za splnenia zákonných podmienok. Konštatoval, že povinnosťou súdu je zvážiť, ktoré z vynaložených trov na vymáhanie nároku boli účelné a súčasne musí byť splnená ďalšia podmienka, či oprávnený pri náležitej opatrnosti mohol predvídať zastavenie exekúcie, teda či z objektívneho hľadiska prichádza do úvahy tzv. procesné zavinenie. Mal za to, že z postupu vyplývajúceho zo spisu nevyplýva žiaden relevantný dôvod na prijatie záveru o procesnom zavinení oprávneného na zastavení exekúcie, resp. existencie takej okolnosti u oprávneného, na základe ktorej by mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie, nakoľko návrh oprávneného na uskutočnenie exekúcie bol podaný 13. októbra 1998 a povinný bol vymazaný z Obchodného registra 2. apríla 2005. Poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Mussele proti Belgicku, rozsudok z 23. novembra 1983), v ktorom je zdôraznené, že súdny exekútor nesie riziko, ktoré je spojené s výkonom jeho profesie, kam spadá aj riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) považoval skutočnosť, že exekútorovi nebol priznaný zákonný nárok ustanovený v § 196 Exekučného poriadku v spojení s § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý dôvod bližšie rozviedol v piatich bodoch. V bode 1/ uviedol, že ide o nesprávnu interpretáciu ustanovenia § 203 ods. 2 O.s.p. bez rešpektovania zákonného nároku na trovy exekúcie ustanovenej v ustanovení § 196 Exekučného poriadku, ktorá je podľa jeho názoru založená len na mechanickej aplikácii ustanovenia § 203 ods. 2 O.s.p. Súčasne namietal, že nepriznaním trov exekúcie bolo súdom prvého stupňa, aj odvolacím súdom porušené základné právo exekútora na pokojné užívanie majetku a vlastnícke právo, pričom poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp.zn. II. ÚS 173/2006. S poukazom na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR v bode 2/ namietal, že súdy nerešpektovali právne postavenie súdneho exekútora, ktorý nie je podnikateľom, nespĺňa podmienky inštitútu podnikania ustanoveného v § 2 Obchodného

zákonníka, pretože právne postavenie exekútora je založené na verejnoprávných, a nie na súkromnoprávných vzťahoch. Takisto s poukazom na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR namietal v bode 3/ nerešpektovanie majetkovej podstaty zákonného nároku na trovy exekúcie ustanovenom v § 196 Exekučného poriadku, ktorý je chránený čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd. Ako ďalší dôvod dovolania v bode 4/ uviedol, že súdy nerešpektovali skutočnosť, že aj exekučné konanie je súdnym konaním, z čoho vyplýva, že aj v exekučnom konaní sa zavinenie posudzuje podľa procesného hľadiska. Dovolateľ sa v poslednom 5/ bode zaoberal nesprávnou interpretáciou rozhodnutia ESLP Van der Mussele proti Belgicku odvolacím súdom, pričom mal za to, že aplikácia uvedeného rozhodnutia v slovenskom právnom poriadku je porušením základného práva exekútora zaručeného v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a porušením základného práva – zákazu povinnej a nútenej práce podľa č. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemá oporu v zákonných ustanoveniach, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnych skutkových zistení, čo má za následok nesprávnosť skutkových zistení. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Oprávnený sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru

Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne

obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Pokiaľ ide o námietku súdneho exekútora spochybňujúcu správnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Aj keď dovolateľ výslovne uvádza, že ním vytýkaným postupom došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p, z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. februára 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová